

Mercz Gyula
A SZÁZÉVES RABSÁG

*Aranyrögök nyögnek a messzi hegyekben,
 Turulmadár köröz távoli egekben,
 Zúgópatak zúgja, elmorzsolva sziklát,
 Sohasem feledjük Európa titkát.*

*Széttépett országnak összetört a lelke,
 Megtiport rózsaszál minden ember benne,
 Sóhajtó harangok kondulják a szélbe,
 Dicső jóvátételt hiába remélve.*

*Széki székelyeknek könny gördül az arcán,
 Elmereng csöndesen sziszifuszi harcán,
 Pöröl istenével, mért hagyta el őket,
 Zöldellő hegyeket, mosolygós mezőket.*

*Eridj az utamból! Mondja egy medvének.
 Nagy az én bánatom én tőled nem félek,
 Meghajtott fejével cammog el a medve,
 Látja a székelynek nem túl jó a kedve.*

*Talán ha a Szajna visszafelé folyna,
 Vagy az Eiffel torony fejére fordulna,
 Fényes trikolornak mindhárom színéből,
 Kettőt elvennének nemzetek kegyéből.*

*Csak a kék maradna csillagosan szépen,
 Fényesen lobogna vágózó vad szélben,
 Láncra verve szállna a világszabadság,
 Akkor érne véget a százéves rabság.*

